

Rozhodnutí Vyššího vojenského soudu ze dne 05.01.1965, sp. zn. To 123/64, ECLI:CZ:VVS:1965:TO.123.1964.1

Číslo: 31/1965

Právní věta: K výkladu pojmu těžká choroba ve smyslu § 325 tr. ř. a k vzájemnému vztahu ustanovení § 234 a § 325 tr. ř.

Soud: Vyšší vojenský soud

Datum rozhodnutí: 05.01.1965

Spisová značka: To 123/64

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přerušení výkonu trestu odnětí svobody

Předpisy: 141/1961 Sb. § 324
§ 325

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 31/1965 sb. rozh.

K výkladu pojmu „těžká choroba“ ve smyslu § 325 tr. ř. a k vzájemnému vztahu ustanovení § 234 a § 325 tr. ř.

(Rozhodnutí vyššího vojenského soudu sp. zn. [To 123/64](#) ze dne 5. ledna 1965.)

Rozsudkem vojenského obvodového soudu sp. zn. T 38/64 ze dne 10. 4. 1964 byl obžalovaný uznán vinným trestným činem rozkrádáním majetku v socialistickém vlastnictví a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Trest vykonává v ÚNZ MV v O.

K žádosti náčelníka tohoto ÚNZ přerušil vojenský obvodový soud usnesením ze dne 4. 12. 1964 výkon uvedeného trestu odnětí svobody na dobu jednoho měsíce, a to podle § 325 tr. ř.

Z podnětu stížnosti odsouzeného zrušil vyšší vojenský soud podle § 149 odst. 1 tr. ř. napadené usnesení v celém rozsahu.

Z odůvodnění:

Přípisem ze dne 2. 12. 1964 požádal náčelník ÚNZ MV v O. o přerušení výkonu trestu odnětí svobody

u odsouzeného, a to na dobu jednoho měsíce. Žádost odůvodnil tím, že odsouzený utrpěl dne 1. 12. 1964 pracovní úraz (zlomeninu kosti stehenní vpravo s posunem). Na základě tohoto zranění musel být převezen k ošetření na chirurgické oddělení ÚNZ, kde je dosud. Úraz je takového charakteru, že v současné době není možno zabezpečit jeho léčbu ve vězeňské nemocnici.

Vojenský obvodový soud svým usnesením T 38/64 ze dne 4. prosince 1964 k žádosti náčelníka ÚNZ MV výkon trestu odnětí svobody, uloženého odsouzenému výše citovaným rozsudkem, podle § 325 odst. 1 tr. ř. přerušil na dobu jednoho měsíce.

V odůvodnění vojenský obvodový soud uvedl, že odsouzený utrpěl vážný úraz a jeho léčení není možno zajistit ve vězeňské nemocnici. Vzhledem k tomu jsou, podle názoru soudu, dány důvody k přerušení výkonu trestu odnětí svobody, jak je uvedeno v ustanovení § 325 odst. 1 tr. ř. Zároveň dal vojenský obvodový soud v odůvodnění pokyn, aby odsouzený, jakmile bude schopen převozu do zdravotnického zařízení ÚNZ MV, byl neprodleně do tohoto zařízení převezen.

Toto usnesení napadl odsouzený včas podanou stížností. K jejímu odůvodnění uvedl, že s přerušením trestu nesouhlasí, neboť není jeho vinou, že ošetření mu nemohlo být poskytnuto v zařízení MV. Skutečnost, že by musel dodatečně odpykávat dobu, po kterou mu byl výkon trestu přerušen, považuje za nespravedlivé a jím nezaviněné prodlužování výkonu trestu.

Stížnost byla podána právem.

Podle § 325 odst. 1 věta první tr. ř., je-li odsouzený, na němž se vykonává trest odnětí svobody, stížen těžkou chorobou, může předseda senátu výkon trestu na potřebnou dobu přerušit.

Těžká choroba ve smyslu věty první § 325 odst. 1 tr. ř. není totožná s těžkou újmou na zdraví, jak ji zná trestní zákon (např. v § 224). Pojem těžké choroby ve smyslu § 325 tr. ř. je třeba vykládat v souvislosti s charakterem a smyslem ustanovení § 325 tr. ř. jako součástí norem, zajišťujících řádný výkon trestu odnětí svobody. Z tohoto hlediska je třeba při vymezení pojmu těžké choroby vycházet především z výchovného dosahu a funkce trestu odnětí svobody, a to v tom smyslu, že za těžkou chorobu je považovat chorobu, jejíž léčení vyžaduje taková opatření, která toto výchovné působení trestu vylučují. Takové vymknutí z výchovného dosahu útvaru nápravného zařízení je charakterizováno nejen tím, že se odsouzený léčí mimo dosah orgánů ministerstva vnitra (např. v civilní nemocnici), ale i tím, že toto vymknutí z dosahu orgánů ministerstva vnitra trvá po určitou delší dobu. Za takovou dobu není možno považovat dobu, potřebnou k léčení zlomeniny nohy, kterou utrpěl odsouzený tak, jak se charakter zranění z lékařské zprávy podává. V daném případě proto zranění odsouzeného není těžkou chorobou ve smyslu § 325 odst. 1 tr. ř. Pokud je třeba k vyléčení zranění odsouzeného jeho pobytu v léčebném ústavu, je zapotřebí tuto považovat za dobu strávenou v léčebném ústavu ve smyslu § 324 tr. ř. a jako takovou mu ji započítat do výkonu trestu. Soud prvního stupně pochybil, jestliže ji za těžkou chorobu považoval.

Stejně tak nelze přisvědčit ani vojenskému obvodovému prokurátorovi, který své zamítavé stanovisko ke stížnosti odsouzeného opřel především o nesprávný názor, že v případě, kdy odsouzený je léčen ve zdravotnických ústavech mimo rámec orgánů MV, je třeba výkon trestu odnětí svobody vždy přerušit.

O tom, že důvodem k přerušení výkonu trestu podle § 325 odst. 1 tr. ř. není jakýkoli pobyt a jakékoli léčení v civilním léčebném zařízení, svědčí i znění § 324 tr. ř.; stanoví, že doba, kterou osoba, na níž se vykonává trest odnětí svobody, strávila za výkonu trestu v léčebném ústavu, počítá se do trestu. Léčebným ústavem se zde rozumí nejen takový stav, který je součástí nápravného zařízení MV, ale i léčebný ústav civilní. Ustanovení § 324 tr. ř. tedy svědčí o tom, že nelze přerušovat výkon trestu odnětí svobody podle § 325 tr. ř. v každém případě, kdy se odsouzený léčí v civilním zdravotnickém

zařízení.

Rozdíl mezi pobytem v civilním zdravotnickém zařízení, na které se vztahuje ustanovení § 324 tr. ř. a mezi takovým pobytem, kdy je třeba výkon trestu ve smyslu § 325 odst. 1 tr. ř. přerušit, je tedy, jak je uvedeno, v podstatě dán délkou doby, po kterou je pachatel odňat výchovnému vlivu orgánů zabezpečujících výkon trestu odnětí svobody. Těžkou chorobou ve smyslu § 325 odst. 1 tr. ř. je tedy rozumět takovou chorobu, která vyžaduje léčení ve zdravotnickém zařízení, případně ve zdravotnickém zařízení, které není součástí nápravných zařízení MV, po tak dlouhou dobu, že je ohrožen účel trestu odnětí svobody.